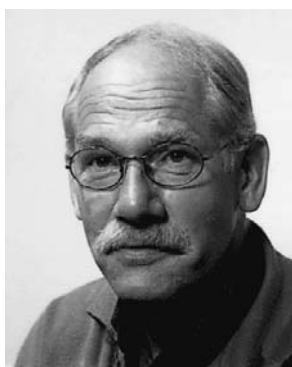

In memoriam

Op donderdag 28 augustus vorig jaar bij het opstarten van Outlook verscheen de tekst op het beeldscherm: "Hans Verweij plotseling overleden". Het leek even onwaarschijnlijk als onwettelijk, maar na het openen van het bericht drong het langzaam tot ons door dat het de harde realiteit was.

Hans Verweij, geboren in Deventer in 1946, doorliep de middelbare school in zijn geboorteplaats en de HTS, richting chemische technologie, in Groningen. Hier werd de basis gelegd, dan wel verder ontwikkeld, voor zijn opvallende interesse in de technische aspecten van het laboratoriumwerk. Publicaties uit zijn promotietijd maar ook tijdens zijn opleiding als klinisch chemicus zijn hiervan getuigen. Hans leerde tijdens zijn studie scheikunde in Groningen zijn vrouw Hennie kennen. Hij studeerde af in 1978 met als hoofdvak biochemie (prof. dr. M. Gruber) en als bijvak klinische chemie (prof. dr. A. Groen en dr. B.G. Wolthers). Tijdens zijn doctoraalstudie was Hans als docent mechanica verbonden aan de HTS. Na deze periode volgde de verhuizing naar Leiden, waar Hans zijn promotieonderzoek naar de stabiliteit van erythrocytenmembranen deed en in 1982 promoveerde tot doctor in de Geneeskunde. De titel van zijn proefschrift luidde: "Photodynamic and ozone-induced modification of human erythrocytes", promotor prof. dr. J. van Steveninck. De medewerkers van de medische faculteit vonden het natuurlijk wel nodig tijdens het promotiefeest de jonge (chemische) doctor in de geneeskunde tenminste de beginselen van de EHBO bij te brengen.

Het Centraal Klinisch Chemisch Laboratorium van het Academisch Ziekenhuis Groningen was daarna zijn werkplaats. Naast zijn opleiding tot klinisch chemicus richtte hij zich hier met GC-, GCMS- en HPLC-apparatuur op de ontwikkeling van analyses van steroïdhormonen en vitamines. In deze periode

heeft hij meegewerkt aan de technische ontwikkeling van de analytisch lastige GCMS-bepaling van aldosteron en tetrahydroaldosteron in urine en introduceerde hij bepalingen van de B-vitamines op HPLC met post-kolom-derivatisering. In deze jaren was Hans ook verbonden aan het instituut voor Opleidingen in de Intramurale Gezondheidszorg in Groningen, waar het dictaat van hem en collega Dr. J. Gazendam, jarenlang als basis fungeerde voor natuur- en scheikunde, biochemie en (patho-)fysiologie. Na de registratie vertrok hij met het gezin naar Twente. Hij ging daar wonen in het gemoedelijke Borne en Hans werd, naast collega drs. H.A. Bonte, klinisch chemicus in het Streekziekenhuis Midden Twente. Naast het runnen van het laboratorium vonden ze samen ook nog tijd om onderzoek te doen en publiceerden o.a. over de analyse van carboxyhemoglobine met behulp van tweede-orde-afgeleide-spectrofotometrie.

In 1993 werd Hans klinisch chemicus in het Dr. J.H. Jansen ziekenhuis in Emmeloord, dat vrij kort daarna samen met het ziekenhuis in Lelystad (collega dr. E.M. Smit) opging in de minder gelukkige fusie tot IJsselmeerziekenhuizen. Als hoofd van het laboratorium en daarnaast als voorzitter van de Medische Staf heeft hij in die jaren veel werk verzet en kon dan altijd heerlijk genieten van zijn huis in Vollenhove. De waterrijke omgeving bood hem bovendien de mogelijkheid om veel te zeilen, zijn lust en zijn leven, waarbij hij regelmatig werd vergezeld door zijn zonen Maarten en Tijs. Hans was een trouw bezoeker van de vergaderingen van regio Oost en hij is vele jaren lid geweest van de Advies Raad van de Bloedbank Zwolle. Ook op landelijk niveau heeft hij zich als lid van de VHL ingezet voor bloedtransfusiezaken.

Met het overlijden van Hans hebben we te vroeg afscheid moeten nemen van een beminlijk mens en een goede collega. We wensen Hennie, Maarten en Tijs veel sterkte om het verlies te dragen. We zullen hem missen. Hans is 56 jaar geworden.

Haren / Zwolle, januari 2004
Bert Wolthers en Bert Dikkeschei